

Nr 377.

Av herr **Andersson** i Stockholm m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 125, angående provisoriskt dyrortstillägg åt vissa befattningshavare i statens tjänst.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 125 har föreslagits, att statens befattningshavare på de dyraste orterna skola erhålla ett s. k. dyrortstillägg med vissa i propositionen närmare angivna belopp. Det framhålles på flera ställen i propositionen, att dyrortstilläggen skola vara provisoriska och på intet sätt prejudicerande för vad som skall ske vid en kommande lönereglering. Samtidigt avslutes emellertid förslaget ifråga om de grunder, på vilka detsamma är byggt, till gällande avlöningsreglementen.

Vid genomläsande av propositionen och granskning av de däri angivna förslagen blir det bestående intrycket, att då avlöningsreglementets dyrortstillägg valts som utgångspunkt har detta skett för att förslaget skulle giva mer åt de bättre avlönade grupperna. Om avsikten eljest varit att före löneregleringen giva ett tillägg till de befattningshavare, som därav äro i största behov, synes det obestriddigt, att regeringen bort vända på sitt förslag så, att de högsta beloppen kommit på de lägsta och de lägsta beloppen på dem med de högsta lönerna.

Om förslag avgives till en förbättring av lönerna omedelbart före löneregleringen måste detta vara grundat därpå, att regeringen insett det ofrånkomliga i att bringa hjälp åt de i verkligt behov därav varande statstjänarna. Vad som då emellertid giver anledning till förvåning är att regeringen icke insett, att den hjälp, som nu skall bringas befattningshavarna på de dyraste orterna, bäst behöves för dem som har den lägsta lönen.

Om det vore fråga om genomförande av den definitiva löneregleringen, vore det ofrånkomligt att inpassa varje grupp i löneplanen efter det system, som legat till grund för densammans uppbyggande. Då det är fråga om att bringa hjälp åt de statstjänare, som på de dyraste orterna befinna sig i ekonomiska svårigheter, synes det icke nödvändigt att med ledning av avlöningsreglementet giva den största hjälpen åt dem, som hava de högsta lönerna. Detta helst som dyrortstillägget icke täcker den skillnad i levnadskostnader, som föreligger mellan dessa orter och den dyrortsgrupp de tillhöra. Medan gränsen till G-orten är 1,230 uppgives i propositionen, att levnadskostnaderna i Stockholm befinna sig på 1,350, alltså på gränsen till en I-ort om sådan finnes. Det angives vidare, att levnadskostnaderna redan 1919—1920 befunno sig 20 enheter över gränsen till G-orten, 1924—1925 var skillnaden 95 enheter och 1929—1930

var skillnaden 120 enheter. Detta visar, att Stockholm sedan 1925 legat väsentligt över gränsen till en H-ort.

Vad som nu skulle ske i avvaktan på lönereglering, genom vilken rättvisa gavs åt dem, som icke kommit i åtnjutande av den lön de enligt gällande lönesystem skulle åtnjuta, det vore att giva dem vad de under dessa år rätteligen skulle hava uppburit. Gent emot statstjänarnas krav på löneförbättring hava emellertid anförts statsfinansiella skäl. Sådana skäl kunna emellertid enligt vår mening icke vara bärande emot att giva en tillräcklig lön till de lägst avlönade. Med utgångspunkt därifrån beteckna vi det som statens plikt att som hjälp till de lägst avlönade grupperna giva ett belopp i huvudsak motsvarande vad de skulle haft med hänsyn till levnadskostnaderna på den ort, där de äro placerade. Detta skulle medföra, att befattningshavare i lägsta löneklassen skulle hava ett belopp av 396 kronor utom dyrtidstillägg. Då emellertid ett genomförande av detta krav otvivelaktigt skulle menligt inverka på möjligheterna för befattningshavarna på de övriga orterna i landet att få ett provisoriskt tillägg av det slag, vi i samband med dyrtidstillägget motionerat om, och då dessa, som vi framhållit, även äro i stort behov av förbättring av sina låga löner, skola vi här endast föreslå, att det dyrtidstillägg, som regeringen föreslagit för de högre befattningshavarna, nämligen 240 kronor, kommer att utgå till de lägre. För de högra tjänstemännen anse vi ej samma behov av hjälp föreligga. Vi anse sålunda att detta dyrtidstillägg endast bör utgå till befattningshavare placerade i 1—16 löneklasserna samt till med dessa i fråga om lörens storlek jämförliga befattningshavare i statens tjänst.

I anslutning till vad vi sålunda anført få vi härmed hemställa,

att riksdagen må besluta, att befattningshavare placerade på orter, vilka i dyrtidshänseende ligga över 1,290, utöver lön, dyrtidstillägg och det provisoriska tillägg vi föreslagit i motion nr 252 i andra kammaren, erhålla ett dyrtidstillägg med följande belopp:

Löneklass:	Kronor:
1—8	240:—
9	234:—
10	228:—
11	216:—
12	204:—
13	192:—
14	180:—
15	168:—
16	156:—

Stockholm den 10 mars 1931.

K. Kilbom.
Viktor Herou.

Nils Flyg.
Oscar Öhman.
Verner Karlsson.

Edoff Andersson.
Aug. Spångberg.
J. P. Dahlén.